C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Semerád_Vaclav-Šifra_sedmé_nevěry.pdb

PDB Name: Semerád_Vaclav-Šifra_sedmé_nevě
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Šifra sedmé nevěry

Richard vstal a otevřel okno.
Moc si tím však nepolepšil. Ačkoli bylo teprve po ránu, vzduch venku se horkem přímo tetelil. Naštěstí bylo venku aspoň sucho a byla to přece jen změna. Zvenčí přitom pronikl do místnosti vzdálený pouliční ruch, motory aut, troubení netrpělivých řidičů, ale tyto zvuky nebyly silné, neboť hlučné městské centrum bylo odtud dost daleko.
Dragica ležela na posteli, ruce rozhozené do stran, černé vlasy rozevláté kolem hlavy. Pozorovala chlapce, jak se protahuje před oknem. Byl mladý, silný a tělo měl samý sval. Aspoň mi dlouho vydrží, pomyslela si. Na takového mladíčka si zatím počínal docela dobře.
Richardovi bylo teprve dvacet let, měl potřeštěné plány do budoucna a spoustu ideálů. Měly by mu vydržet dlouho, říkala si v duchu. Když se muž usadí, přijde nejen o ideály, ale zpravidla i o vášeň. Dragica by mohla povídat... Ale ona o takových věcech zásadně s nikým nemluvila. Ani přemýšlet o nich nechtěla, k tomu bude mít dost času později.
Vedle postele na nočním stolku stálo veliké zrcadlo, ale Dragica se do něj nikdy nepodívala, pokud nemusela. Znala se, znala se dobře. Kolikrát se dívala do podobných zrcadel, nedalo se ani spočítat. Kdysi se na sebe nemohla vynadívat, ale už dávno jí ten pohled zevšedněl. S léty se neměnila ani o vlásek, obličej měla stále jako osmnáctiletá dívka, jako tenkrát, když se potkala s Massiorem... Jak je to dávno!
Ačkoli bylo vedro, otřásla se chladem, sotva si vzpomněla na Massiora. Byl tak hrozný! Měl malé pichlavé oči a strašně nepříjemný hlas... A nikdy nezapomněla na jeho varování, ačkoliv si z něj už dávno nic nedělala.
»Až mi budeš posedmé nevěrná, zemřeš!«
Tak jí to tenkrát řekl - a ona mu dlouho věřila. A přece mu potom utekla. Vzala si s sebou koně, kočárek a truhličku šperků, aby měla něco do začátku. Nechtěla zemřít - ale ani žít pořád jenom s ním, stále poslouchat ten jeho nepříjemný hlas. Jeho pichlavé oči ji bodaly až u srdce.
Vydala se podle zapadajícího slunce, ale brzy se obrátila k půlnoci, aby zmátla stopy. Zdálo se jí, že přejela se svým koníkem půl světa. Prošla zeměmi, kde nikomu nerozuměla ani slovo a nikdo nechápal její slova; jen lesku zlatých šperků rozuměl každý a za kousek zlata jí poskytli všechno, nač jen ukázala prstem. Nakonec dorazila až do krajů, kde sice lidé nemluvili zcela stejnou řečí jako v jejím domově, ale přece jen jim rozuměla. Bylo to pohodlnější, než ukazovat prstem a provokovat chtivé pohledy leskem žlutého kovu. Rozhodla se, že se zde usadí; tak daleko snad Massiorův vliv nesahá.
Ačkoliv cestou část šperků utratila za živobytí, zlata měla pořád dost. Koupila si za ně ve městě dům s obchůdkem a zkusila prodávat všelijaké zboží. Myslela si, že to bude jednoduché, ale nevedlo se jí dobře. U Massiora byla zvyklá na pohádkový přepych; u lidí byl život obtížnější.
A tenkrát poznala Antonia. Byl to zkušený muž, tak jako ona i on prošel mnohými kraji a tady se zatoužil usadit. Měl nějaké peníze a zařídil si krámek naproti přes náměstí. Tak jako ona i on nebyl zdejší, ale řeč místních lidí ovládal téměř dokonale. Seznámil se s Dragicou při slavnostech jara, zalíbila se mu na první pohled ve svých krvavě červených šatech. Hned na místě jí nabídl svou ruku.
Odmítla ho. Tenkrát ještě plně věřila Massiorově temné výstraze. Antonio však byl vytrvalý a neustále jí nadbíhal. Obchod mu vzkvétal, kdežto s Dragicou to směřovalo od desíti k pěti. Neuměla vůbec obchodovat, nevěděla jak na to, kdekdo ji ošidil. Prodávala proto své šperky, až jí nakonec zůstal poslední náramek a prsten, zdobený velikým rubínem. Antonio jí za ně zaplatil dvojnásobek ceny, než jí nabízeli zlatníci ve městě. Půl roku s těmi penězi vystačila, ale pak byla tam co předtím a nevěděla, co dál.
Určitě však neměla chodit k Mošemu. Samozřejmě jí půjčil co chtěla, jenže za to požadoval tak nekřesťanské úroky, až se jí točila hlava. On křesťan vlastně nebyl, ale ostatní měšťané neměli srdce lepší, ačkoliv chodívali pravidelně každou neděli na bohoslužby do kamenné katedrály. Ti by jí nepůjčili vůbec nic, snad jen Antonio ji měl rád - ale právě tomu se bála cokoliv dlužit.
S Mošem však dopadla ještě hůř. Na uhrazení úroků jí dal zabavit vše co měla v domě. Městští biřici vykonali příkaz soudu lhostejně, nepomohl její pláč. Zůstal jí sice dům, ale teď to byly jen holé stěny a střecha, neměla čím se uživit. Ostatně suma, kterou pak za dům dostala, na splacení dluhu ani nestačila a Moše po ní své peníze tvrdě vymáhal.
Myslela si, že skočí do řeky. Ne, nemohla už utéci svému osudu, kdekoliv na světě by byla ztracená. A tehdy přišel Antonio znovu. Opakoval jí nabídku, aby si ho vzala. Za této situace už jinou volbu neměla a přikývla Antoniovi v

naději, že tím získá aspoň pár dní, snad dokonce i týdnů.
Antonio zaplatil všechno do posledního měďáku. Kromě toho se jí i líbil, ale nemohla zapomenout na Massiorova slova.
»Až mi budeš posedmé nevěrná, zemřeš!«
Antonio byl v sedmém nebi. Měl ji teď pro sebe, jenom pro sebe - všichni muži ve městě mu ji záviděli. Dragica si však prožívala své peklo. Velké kostelní zvony jí zněly klinkáním umíráčku, svatební noc oplakala, jako kdyby to byla poslední noc jejího života. Antonio vůbec nechápal, co se s ní děje. Měl ji rád, na rukou by ji nosil. Poznal, že před ním měla jiného muže, ale nikdy se o tom ani nezmínil, nikdy jí nic nevyčítal. Těžce však nesl její stálé odmítání, dokonce i po svatbě. Cožpak by mu mohla vyjevit, že ji každé jeho objetí přibližuje jejímu osudu? Jen ona věděla, proč se tak zdráhá.
»Až mi budeš posedmé nevěrná, zemřeš!«
Tenkrát Massiorovým slovům věřila. Když po sedmé svolila vyhovět Antoniovu naléhání, zapálila si v ložnici posvěcenou svíci, kterou si k tomuto účelu koupila. Věřila, že to bude poslední noc v jejím životě a utěšovala se, že i tak prožila dost a dost. Koneckonců, všechny její družky z dětství byly tou dobou dávno po smrti. Dvěstěpadesát let je přece úžasný věk - a navíc byla po celou tu dobu mladá a krásná, dokonce i teď vypadala jako osmnáctiletá dívenka. Ráno po oné noci však vstala živá a když se podívala do zrcadla, byla pořád stejná, jako předtím.
Massior jí tedy lhal!
Určitě ji tenkrát chtěl jen pořádně vystrašit, aby ji měl jen pro sebe! Uvěřila mu ovšem velice snadno, nikdy předtím ji neoklamal. Nebo - že by to bylo posvěcenou svící, která překonala jeho kletbu? Buď jak buď, Dragica žila - a zbavila se i svého strachu.
Antonio se nestačil divit. Co se to s jeho mladou ženou stalo? Nejprve ho celá léta odmítala, dokonce i po svatbě se k němu nijak neměla - a teď se ho najednou nemohla nabažit. Ale zvykl si na to brzy a rád. Tenkrát byl právě na vrcholu svých sil a bral tuto změnu s vděčností. Domem se brzy ozval slaboučký křik malého Josífka a brzy po něm i Elizy a Márie. Dragica poznala štěstí, jaké si kdy stěží mohla představit.
Bohužel, netrvalo věčně.
Morová rána jí vzala Antonia. Všude ve městě lidé padali jako mouchy, umíráček zněl bez přestání, jenom jí a jejích dětí se nákaza nechytila, ačkoli měli nemocného přímo v domě a Dragica sama Antonia ošetřovala až do konce.
Nemoc přečkala, ale neštěstí tím ani zdaleka neskončilo. Nastala hrůzná doba nepřetržitých válek, trvajících celá dlouhá desetiletí. Vojáci ze všech koutů světa táhli krajem, někdy pod prapory cizáckých vojevůdců, jindy v hloučcích; často jich bylo více než obyčejných lidí, protože málo lidí přečkalo předešlé hrůzy morové rány. Některým vojákům bylo možné porozumět, jiným ne, ale všichni stejně krutě loupili a vraždili. Lidé se před nimi skrývali kde mohli, většinou v lesích. Také do města, kde vdova Dragica žila, vtrhli cizí vojáci. Vylidněné město se jim vůbec nepostavilo na odpor, ale nedalo jim ani očekávanou kořist. Hladoví lancknechti ze vzteku zavraždili, na koho přišli. Dragici se sice podařilo uniknout, ale všechny děti jí zabili - a zůstala sama.
Musela začínat znova. Město se dlouho nemohlo vzpamatovat z oněch válečných hrůz, ale vzpamatovalo se přece. Dragica vykopala ukryté peníze, dala opravit vypálený dům, pořídila si nové zboží a opět začala obchodovat. Tentokrát se jí už dařilo. Antonio ji naučil, jak si má počínat a tak byl její obchod brzy proslulý široko daleko.
Dlouho pak žila sama, snad po celý lidský věk. Některým lidem se však nedokázala zavděčit. Podivovali se nad tím, že je stále stejně mladá. Někteří jí to pouze záviděli, jiní ji otevřeně nenáviděli. Před těmi druhými se musela mít stále na pozoru. Nikdy si nebyla jistá, kdo z jejich zákazníků či sousedů ji obžaluje z čarodějnictví. Na vlastní oči viděla několik hořících hranic a netoužila ocitnout se na některé z dalších.
Obchod ji časem přivedl do sídelního královského města. Bylo tam mnohem rušněji než v malém městečku. Líbilo se jí zejména to, že se měšťané navzájem příliš neznali a proto se jeden o druhého nestarali. Koupila si dům na svahu nad řekou a přestěhovala se. Měla výborný nápad. Vždycky po dvaceti až třiceti letech střídala velké město s malým. Mezitím obvykle lidé zapomněli ma její tvář a nedívali se na ni skrz prsty. Nepoužívaný dům výhodně pronajímala a měla tak další užitek. Musela však správu svého majetku někomu svěřovat a to nebylo jednoduché, příležitost přece dělá zloděje. Musela své zboží občas navštěvovat. Při jedné takové návštěvě ji starý šedivý čeledín Janek poznal. Snad se mu kdysi líbila, jenomže když ji náhle před sebou spatřil mladou a krásnou, začal křičet o pomoc a svolávat ostatní čeleď. Naštěstí věděla o tajných dveřích a rychle se mu ztratila s očí, ale ještě dlouho si pak v širokém okolí lidé povídali o tajemné Bílé paní, která procházela zdí, ale nikomu neublížila.
Pak ale v sídelním městě poznala Chrudoše.
Zalíbil se jí jako mladý, svalnatý a velice zručný kovář. Zahořel pro ni žárem větším než jeho výheň. Vzala si ho za muže a nelitovala. Prožila s ním desítky let a přivedla na svět tři syny a dvě dcery. Velice se však o ně strachovala. Pravidelně navštěvovala všechny mše a vroucně se modlila, ne za sebe, ale za své nejbližší.
Její vřelé prosby byly vyslyšeny, i když ne docela. Aspoň že Chrudošovy děti nezemřely násilnou smrtí, jako Antoniovy. Její štěstí mělo bohužel jednu vadu. Chrudoš pomalu stárnul, stárnuly i jejich děti. Chlapci po čase vypadali, jako kdyby Dragica byla jejich dcera a ne matka. Nemohla s nimi bydlet pohromadě, bylo by to příliš křiklavé. Každému synovi proto zařídila obchod v jiném, menším městě. Pro spoustu práce za ní brzy přestali dojíždět - a snad tomu tak bylo lépe.
Pravda, neznali co je to nemoc a dožili se vysokého věku, ale nakonec přece jen odešli tam, kam odcházejí lidé, když prožijí vše co jim bylo osudem dáno.
Zato dcera Mária přinesla rodičům veliký žal.
Ve dvaceti letech se zklamala v lásce, ale místo aby se spořádaně vdala, stala se natruc zrádnému milému povětrnou ženou. Střídala muže rychle po sobě, jako kdyby věděla, že její osud bude krátký. Téhož roku velice rychle zestárla,

dříve než její bratři, dříve než sám Chrudoš. Předčasně jí zešedivěly vlasy, vypadaly zuby a na sklonku léta zemřela. Když ji dávali do rakve, vypadala jako stoletá stařena.
Dragica ji upřímně oplakala. Pochopila, že na Máriu asi dopadla prastará Massiorova kletba a že trpěla nevinně. Chrudoš už měl vlasy bílé jako sníh a tvář plnou vrásek, zatímco jeho žena stále vypadala jako děvčátko. Nemohl více vládnout svým těžkým kladivem a možná právě proto byl stále nevrlejší. Jednoho večera to nevydržel a udeřil na ni. Jak to, že ona jediná ze všech lidí nestárne, nemění se?
Přiznala mu, jak se kdysi dávno potkala s Massiorem. Jak ji zachránil před smečkou vlků, na něž ukázal svým podivným pokrouceným křížem, z něhož vyšlehly blesky a smečka ležela mrtvá na sněhu. Padla svému podivnému zachránci kolem nohou, děkovala mu za záchranu života a slíbila mu, že s ním bude až do nejdelší smrti.
»Nejsem z tohoto světa,« zachmuřil se, »ale když myslíš, že se mnou vydržíš, dobrá.«
Vzal ji do svého domu na vysoké skále a stala se tam jeho ženou. Byl na ni velice hodný, ale neustále nad sebou cítila jeho strašnou převahu. On znal všechno, ona nic. Rozmlouval podivnou řečí s obrovskými kovovými brouky, kteří občas za ním přicházeli do jeho domu, vyvolával si modravé duchy lidí i zvířat a dokonce i tajuplných knih, ve kterých si pomalu listoval a četl jejich podivné písmo, aniž by se jich dotkl. Stokrát jí navrhoval, že ji všemu naučí, ale ona to za nic na světě nechtěla znát, stačilo jí, že je s ním.
Jenomže když už to trvalo dlouho, přestal se jí takový život líbit. Což může žena žít s jedním mužem přes dvě stě let, aniž by se jí zošklivil? Jedné noci od něho definitivně utekla - a nezdálo se jí, že by ji pronásledoval.
»Až mi budeš posedmé nevěrná, zemřeš!«
Sama už nevěděla, jak je to dávno, co jí to řekl... Od té doby nespočetněkrát spočinula v náručí mužů, nejprve Antonia a teď i Chrudoše - a žila dál! Kletbu za ni nejspíš odnesla Mária, ale za to přece nemohla Dragica, nýbrž Massior!
Chrudoš však její zpověď nepřijal. Ani poznat ho najednou nemohla, rozkřičel se, že něco takového není možné, ona sama v tom musí mít prsty víc, než je ochotna přiznat. Hrozil jí, sliboval jí plameny pekelné i plameny inkvizice, byl úplně rudý zlostí, kterou nechápala. Chytil ji dokonce pod krkem a začal ji škrtit, až se jí zatmělo před očima a myslela si, že uhodila její poslední hodina.
V té chvíli se Chrudoš náhle roztřásl a bezvládně klesl k zemi. Utekla před ním na opačný konec místnosti a tam se tiše modlila, zatímco on chroptěl. Po chvíli umlkl a ona mu chtěla nabídnout smíření. Vzala ho za ruku - poznala však, že je opět vdovou.
Zůstala s ní její nejmladší dcera Ágnes. Měla ji nejradši ze všech svých dětí. Ta jediná vypadala pořád mladě, stejně tak jako její matka. Žily spolu skoro čtyřicet let jako dvě sestry - ale pak se Ágnes neodolatelně zamilovala do mladého zlatníka Filipa, přes výstrahy své matky se za něho provdala a byla s ním šťastná. Odstěhovala se k němu, ale s matkou se i nadále vídaly a stále k sobě lnuly.
Její štěstí však netrvalo dlouho - a opět vypukla vojna. Hned na počátku se Dragica rozhodla, že vezme dceru zpátky k sobě. Hlavní město bylo přece jen bezpečnější než sousední malá městečka. Vypravila se tam však pozdě. Do města mezitím vtrhla cizí vojska a zdivočelí vojáci Filipa umučili. Chtěli po něm peníze, které jim nemohl dát, ačkoliv byl zlatníkem. Nedlouho předtím totiž do domu vrazil jiný houfec a odnesl všechno, co za odnesení stálo.
Když zmučený Filip vydechl naposledy a žoldnéři peníze nedostali, obrátili svou pozornost k Ágnes - byla příliš krásná. Bránila se jim, ale proti celé tlupě neměla naději.
Dragica už z dálky viděla dým hořícího města. Neodvážila se ani vjet do města a teprve navečer se opatrně proplížila do Ágnesina a Filipova domu. A tam se teprve zděsila. Její překrásná Ágnes, kterou by ještě nedávno lidé považovali za její sestru, ležela bezvládně vedle svého mrtvého muže na podlaze vyrabovaného domu, ale co horšího, byla kost a kůže a měla - svrasklý obličej stařeny. Poznala matku a pověděla jí co se stalo, ale byla už hrozně slabá a v noci jí zemřela jako další oběť Massiorovy kletby.
Dragica pohřbila svou nejmilejší, náhle zestárlou dceru, spolu s jejím mladičkým mužem. Od té doby ji Ágnes často v divokých snech navštěvovala, někdy v podobě mladé dívenky, avšak mnohem častěji jako příšerný, zestárlý přízrak... Přežila však i tuto ránu.
Už dříve se naučila mít své peníze zakopané po částech na mnoha místech, aby pro ni objevení a vyloupení jedné skrýše neznamenalo příliš velkou ránu. Jakmile po dlouhých sedmi letech války nastal mír, vykopala další z nich a pustila se znovu do obchodování.
Měla pak ještě další muže, ale ne více než dva v témže století. Vždy když doprovázela na hřbitov dalšího, umiňovala si, že právě on bude tím posledním; nějakou dobu pak vždycky vydržela žít v osamění, ale nikdy ne věčně. Pokaždé potkala někoho, kdo ji okouzlil. Moc se jí líbili muži s obrovskými svaly, takové milovala zvlášť náruživě. Když si přece jenom některého vyvolila, nikdo jí neodolal. Muži nemohli zůstat slepými k její věčně mladé kráse a ona si nevybírala žádné pápěrky. Všichni byli váženými měšťany; obchodník Gerhard to dokonce dotáhl na starostu města, byl nejváženější ze všech. Jenže co naplat, i ti nejsilnější neodvratně stárli a po několika desítkách let života se odebírali na místo věčného odpočinku, zatímco ona žila dál, pořád stejně mladá.
Dragica si nepřála další děti. Neodvolatelně jí umíraly a ona se toho děsila, ale přes všechnu opatrnost přiváděla na svět další a další. Chlapci se od jiných lidí nelišili. Pokud nezemřeli násilnou smrtí, žili zpravidla dlouho, ale nakonec umírali jako všichni ostatní. Na dcerách však ulpěla podivná kletba. Zůstávaly dlouho mladé a krásné - dokud žily spořádaným životem. Jakmile přestaly dodržovat svatý slib, daný svým mužům, velice rychle, mnohdy doslova přes noc se změnily v prastaré babizny a zemřely. Jejich matka odmítala muže mnohem častěji - ráda žila jako osamělá kráska.
»Až mi budeš posedmé nevěrná, zemřeš!« proklel ji kdysi dávno Massior. Časem si uvědomila, že velká část jeho kletby se vyplnila - jenomže ne na ní, ale na jejích dcerách.
Její poslední muž Jeroným byl uznávaným biologem. Sama mu dokonce pomáhala dostudovat. Bylo to krátce po další hrozné válce, navíc byl sirotek a na studie neměl prostředky. Líbil se jí a obdivovala ho pro jeho úžasné znalosti. Sama

se za ta staletí naučila sotva číst, psát a počítat - uměla právě tolik, kolik potřebovala k obchodu. Vedle Jeronýma si sama připadala moudřejší a dokonalejší.
Moudrost ho však nezachránila před stářím. I on zplešatěl a záda se mu začala ohýbat. Jeho svaly, v mládí vytrénované, časem ochably a z mladického žáru v něm zbýval už jen vlažný odlesk. Určitě ji měl pořád stejně rád - ale ona věděla, že brzy půjde za jeho rakví tam, kde dnes odpočívaly všechny její dosavadní lásky.
»Jak to tenkrát říkal ten chlap?« ptal se jí mnohokrát zamyšleně. »Říkal, že není z tohoto světa?«
»Ano!« odpovídala mu podrážděně. Po neblahé zkušenosti s Chrudošem si brala za muže pouze ty, kteří jí před svatbou slavnostně přísahali, že jí nikdy nebudou vyčítat Massiora a jeho kouzla, jež ji udělala věčně mladou. Většinou nic nechápali, jen hloubavého Jeronýma Massior zajímal. Vyptával se na něho až příliš často - to neměl dělat! Bylo to pro ni příjemné asi stejně, jako šťourání do bolavého zubu. Dragicu zuby bolely málokdy a pokud se jí některý zkazil, nechala si jej co nejdříve vytrhnout. Věděla, že jí brzy naroste jiný. Právě tak se jí rychle a bez jizev hojily rány.
»Co říkal o těch osudových řetězech, které každý člověk nosí v sobě? Poslyš - to by přece mohly být chromozómy! Je nad slunce jasnější, že s tebou něco udělal. Škoda, že si to nepamatuješ a my nevíme, co to bylo. Kdyby se nám podařilo rozluštit tohle kódování, objevili bychom nejspíš tajemství dlouhověkosti a svět by se od základů změnil, rozumíš?«
Nerozuměla mu. Zdálo se jí, že Jeroným má cosi společného s Massiorem - používal často a rád slova, která nechápala. Dráždilo ji to až k vzteku.
»Jak to mám vědět?« odsekla mu pokaždé.
»Neříkal, kdy se chce vrátit domů?«
»Ne, jen mi pořád opakoval, že ještě neví všechno, co potřebuje vědět. Co mu ještě chybělo? Vždyť věděl všechno! Doufám, že se do toho svého jiného světa už dávno vrátil!«
»Nikdo nemůže vědět všechno,« řekl Jeroným zamyšleně.
To ji dopálilo. Co on o něm má co soudit, stejně mu ani po kotníky nesahá. Massior nebyl obyčejný člověk!
»Sliboval, že si mě vezme s sebou, když mu zůstanu věrná. Nemůže mě tu prý nechat, protože my lidé neumíme žít dlouho, jako žijí u nich... Stejně bych s ním nikdy nešla. Určitě mě lákal do pekla, ďábel jeden! Proč nade mnou vyřkl tu kletbu? Syčák! Stejně se mu nepovedla, nevěrná jsem mu byla - ne jen sedmkrát, ale aspoň sedm tisíckrát!«
»On to možná myslel jinak,« prohlásil Jeroným tiše.
»Co ty o tom víš?« utrhla se na něho.
Několikrát si vzal do injekční stříkačky pár kapek její krve a odnášel si ji do ústavu. Nikdy však na nic nepřišel. Mluvil sice učeně o oktalových zakončeních jakési kyseliny, kterou má v krvi tak nějak navíc, ale to zase bylo na její chápání příliš složité.
»V elektronovém mikroskopu to vypadá jako taková malá chobotnice,« říkal se starostí v hlase. »Má to osm konců, sedm delších, jeden kratší. Co to může být? Kdybych si tak mohl popovídat s Massiorem! To by byla debata! Ani nevíš, co bych za to dal!«
Pokřižovala se nad takovým rouháním. Ale ovšem, Jeroným by za takový rozhovor dal i duši a ti dva by si určitě měli o čem povídat. Vůbec by jim nevadilo, že jim obyčejný člověk jako Dragica nerozumí ani slovo.
Ve svých výzkumech pomalu ale jistě zešedivěl, tvář mu pokryly drobné vrásky. Dragica ho už nemilovala. Začala za ním chodit i do ústavu, ale ne kvůli němu a jeho výzkumům, nýbrž pro jeho mladého asistenta Richarda. Jeroným si nevěru zasluhoval. Už proto, že se čím dál víc podobal Massiorovi.
Dnešní doba je příšerná, uvažovala teskně Dragica. Dříve byl svět mnohem jednodušší a hezčí, i když cesty nebyly tak pohodlné a všude bylo plno nebezpečí - bažiny, mor, lapkové, vlci i vlkodlaci, zlé kikimory, běsi, čarodějníci a vodjani. Dnes je svět nepochopitelný. Zmizeli vlci, vlhvice i víly, čarodějové se stáhli do svých doupat; ale dost možná se jen přizpůsobili a nechali se najmout do těch nových továren a ústavů. Ani války nejsou co bývaly. Ne že by se lidé nějak zlepšili; zabíjejí se právě tak krutě a nemilosrdně i dnes. Jenže dříve bylo možné vojákům uniknout do lesů. Dnes nejsou lesy dost husté, není kam se schovat. Pokroucený kříž, jako měl kdysi Masssior, má dnes pomalu každý voják. Srší z nich sice jiné blesky, víc ohnivé než ledové, ale zabíjejí stejně jistě. Ke všemu často padá na lidi smrt i zezhora, ani si jí nevšimnou. Lidé se nemodlí, nikdo se nebojí tajemných sil.
Na dnešní době se jí líbilo snad jen jediné - lidé se už nedívají tak přísně na věrnost jako za předchozích věků. Žít a co nejvíce si užít, to je dnešní heslo. Proč vlastně žila až dosud tak odříkaně? Od útěku od Massiora nebyla žádnému ze svých dalších mužů nevěrná, dnes to bylo poprvé. Kolik že to mužů vlastně poznala? Massiora nepočítá, ačkoliv byl její první. Mnohem více milovala obchodníka Antonia, potom kováře Chrudoše, pak kudrnatého Heřmana, hezounka Bogdana a nakonec váženého starostu Gerharda. Bylo nesmírně příjemné být paní starostovou, všechny ženy ve městečku jí uctivě ustupovaly s cesty. Škoda, že Gerharda odvlekli kamsi do koncentráku, odkud se už nevrátil. Sama měla tenkrát řádně nahnáno. Těžko by mohla prokázat nějaký pitomý árijský původ, když se přece narodila bůhvíkde a navíc v šerém dávnověku.
Když se to tak vezme, Jeronýma měla ráda jen krátce. Ano, byl také vážený a uznávaný, nejenom ve městě, ale možná i po celém světě. To mu musela přiznat - ale svaly jako zápasník neměl ani v mládí, natož teď. A bílé krysy byly pro něho tak zajímavé, že ani neviděl, jak se proti němu Dragica s jeho asistentem domlouvají.
Budiž, Richard Jeronýma docela dobře nahradí. Je to sice také muž vědy, ale mnohem víc pozornosti věnuje krásné mladé ženě svého šéfa, než nějakým pitomým pokusům, ze kterých mu stejně nekouká nic než trocha slávy - mezi stejnými blázny.
Jeroným odcestoval na vědecké symposium a Richard větřil příležitost. Večer přišel na návštěvu a zůstal pak u Dragicy přes noc. Měli před sebou týden klidu, týden, kdy je nikdo nebude rušit. Ale i kdyby tu Jeroným byl, ptát se ho nebudu, beztoho je tenhle dům můj, řekla si Dragica vzdorně. Dnes už ženy sňatkem nepřicházejí o svobodu, mohou si

nadále žít jak se jim zachce - a muži? Ti jim nemají do ničeho co mluvit. Dávno minuly doby, kdy jim byly ženy podřízeny. Ostatně ani Richard není jediný muž na tomto světě, každý se za Dragicou rád otočí a ona si může kdykoliv vybrat. Proč ne?
Zatím jí však Richard stačil. Stál teď u okna a kochal se nádherným pohledem. Dům byl postaven na kopci a na město byl odtud překrásný výhled, zejména na historický střed, mnohem pestřejší a barevnější, než jak vypadal před věky.
»A víš, co říkal ten tvůj páprda?« zasmál se. »Nezlobíš se, že mu tak říkám, viď?«
»Nezajímá mě ani co říkal on, ani jak mu říkáš ty,« řekla Dragica s povzdechem. »Dala bych si radši víno, mám hroznou žízeň, jsem vyschlá jako troud.«
»Kdybys ho jen slyšela, co vymyslel za nesmysly! Tvrdil, že máš v sobě nějakou biologickou bombu. Je si tím naprosto jistý, pitomec! On je prý posledním mužem, který má šanci u tebe něco zjistit. On - a poslední? Já myslel, že se snad smíchy umlátím. Náfuka - co si o sobě myslí? Straší mu na věži, nejspíš u něho začíná senilita... Kdo to kdy slyšel? Rozbuška s genovým počítadlem - do osmi!«
Zachvěla se - ale naježila se.
»Mluvíš nesrozumitelně jako on. Ale ať si Jeroným říká co chce, neposmívej se jeho vědě. S Massiorem by se asi měřit nemohl, ale i tak se od něho budeš muset ještě hodně učit. A podej mi konečně to víno, je na stolku.«
Poslechl ji bez řečí. Všichni ji vždycky poslouchali bez odmlouvání. Měla proti obyčejným lidem převahu věku, kterou každý podvědomě cítil. Slyšela, jak nalévá do dvou sklenic, pro ni i pro sebe. Pak se otočil, aby si s ní připil.
»Proboha!« vykřikl.
Obě sklenice krátce po sobě dopadly na podlahu. Cinkot střepů, krůpěje vína rozstříknuté do všech stran, Richardovy oči vytřeštěné děsem.
»Co to děláš?« sykla na něho nazlobeně. »Nešiko! Červené víno se přece špatně pere!«
Místo odpovědi zavyl hrůzou a vyrazil ze dveří, pranic nedbal na to, že není oblečený. Dragica slyšela, jak křičí a zalyká se hrůzou, nejprve na chodbě, pak i venku na ulici. Co je to s ním? Blázen! Taková ostuda! Nadzvedla se a její oči se stočily stranou.
V zrcadle na nočním stolku náhle spatřila, co Richarda tak vyděsilo - a ztuhla hrůzou.
Měla ostatně proč.
»Ágnes - holčičko moje! Co tady děláš?« vykřikla suchým, staženým hrdlem.
Spatřila naprosto jasně a zřetelně strašlivou svrasklou tvář své nejmilejší dcery, žlutou a hrozivou. Kost a kůže, šedivé vlasy, vyceněné bílé zuby téměř beze rtů. Právě tato tvář ji celá dlouhá léta strašila v děsných snech! Proč ale přišla až do její ložnice - a navíc ve dne? Proč?
Přízrak byl zticha, jen trochu pohyboval čelistmi.
»Vrať se do hrobu! Prosím tě, nech mě být!«
Ani nevykřikla, staženým hrdlem ze sebe vydala jen trochu silnější sípání. Náhle se cítila strašně slabá, jakoby na ni dopadla tíha posledních staletí. Vztáhla proti přízraku ruce jako na obranu. Slabostí se ale zapotácela a musela se opřít o noční stolek. Pak najednou vytřeštila oči ještě víc.
Ne!
Tohle přece - nejsou její ruce!
V té chvíli pochopila, že domnělý přízrak v zrcadle není mrtvý - zatím. Ta příšerná stařena je z masa a kostí, ačkoli masa už na ní mnoho nezbývá, sesychá se čím dál víc a víc...
Není to však Ágnes, její nejmilejší dcera.
Nepřišla za ní.
Jak by také mohla, vždyť ta se přece rozpadla na prach už před staletími...

*****
(C) ing Václav Semerád, Praha 1996